

BERKENYÉK A KÖDBEN

Tucatszoros napfelkelte
dob vöröset a reggelbe,
így születik meg a fehér.

Sűrű füstbe merült tájon
tárgy és állat, mint az álom,
úgy lebeg csak, mégis elér.

A föld jajgat, az eke nyög,
kertek alján oson a köd,
és a lelked meglátolja.

Sarjad minden, nincs semmi más.
Egy angyal a feltámadás
kürtjét némán kovácsolja.

ÖRÖM

4

Istenem, nincsen más vágyam,
a nemlét ostromát álljam,
az legyen,

ami még valóság nem volt,
az úton hidege súrolt,
kell nekem,

álomban az öröm, mint egy sas,
szálljon rám, létembe beláthass,
s mérgesen

ölje meg a kígyót idebent,
reves fák ágán az idegent
tépje szét,

a lélek kapuját őrizzék
könnyesen, s hallgatva didergő
énekét.

Der Buchdrucker.
Vom Trübsals-Grück, kommt Ehren-Schmück.

Drückte ein Gemüt auf Gottes Wort,
daß man im ganzen Leben sehe,
wie neu auf euren Werken stehe.
Die Wahrheit in dem dunklen Drey
und daß ihr wann die Presen plaget,
was Gott gefällt im Düssem traget.

JÓB TELE

Lehullott már a lomb,
a fák tar ága
imára görnyed ott
a kert sarába.

Szakadt fátyla alól
a kő fehérlik.
Remegve válaszol,
felég az égig.

Reményköpeny a hó
az ájulásra.
A csupaszság való
meleg ruhának?

Az udvari sötét
fél lélegezni.
A trágyához ma még
pár nyom vezet ki.

A hó csak egyre dől
a kövezetre.
Hozzám az ég felől
pár nyom vezet le.

(Fordította: Vörös István)